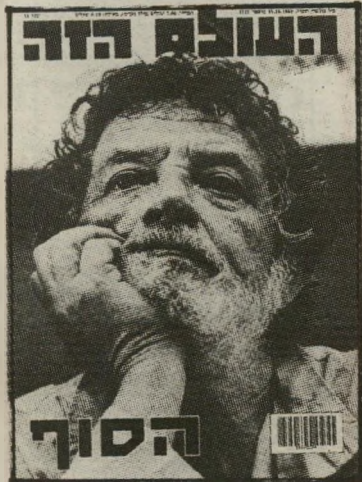

מיכתבים

סוף", העולם הזה 25.10.89 והל-
אה).
הגיליון של העולם הזה אשר הוקדש
בחלקו הגדול לזן בן-אמוץ היה מרגש מאוד,
ומעניין יותר מאשר רוב הכתבות שהופיעו
לזיכרו בעיתונים אחרים.
עתה כתבתי מילים אחרות לזן בן-אמוץ:
קינאתי בך / שכל רגע ורגע מחייך
מיצית, / ובאמת עשית כל מה שרצית. /
כשראתי המונים צובאים להיפרד / ש-
אהבו את זן החי ויחסרו את המת.

קוממת, הרגזת, לעיתים פישלת, /
החממת, הצחקת ואמילו התנצלת, / עמ'
דת בנקודת-המיפגש האחת הנדירה - /

גיליון הפרדה מבן-אמוץ
פינשה עם בן-הודרה, נור ואחרים

המחברת בין העיתונות, הבהמה, הרד-
יו, הספרות והשירה.

ידך היתה בכל - כלום לא חמק מן
העין / כשכל גופך שותף, מהראש ועד
הזין. / מכל מה שתרמת - החייאת
השפה העברית / היתה עבורי המתנה
הכי-הכי מקורית. / שמונת פתאום לזבל
בשפה ממשית-ממשית / ואין עוד חובה
לדבר דווקא בשפת-בראשית. / נתת
דרור לשפת-עבר ושפת-אבר, / ואת זאת
לא אשכח לך גם עלימי קבר.

עוד תיפגש עם בן-יהודה, גור ואח-
ריס, / ותחדש להם ודאי מיליון דברים.
/ הם יבינו זאת, דן, ופניהם יכוסו באור
דס / ולא יידעו איך לא חשבו על זה
קודם...
מיכל לזין, תל-אביב

העולם הזה

השבועון של ישראל
העורך הראשי: אורי אבנרי
מנהל: אברהם סיטון
מנהלת מחלקת-ימודעות:
רינה מיטרני

המערכת והמינהלה:
תל-אביב, רחוב גורדון 3
(ת.ד. 136, מיקוד 61001)
טלפונים: 03/232262/3/4, 03/5230662
פקס: 03/245130
המזל: העולם הזה בע"מ
הדפסה: הדפוס החדש
הפצה: גר
תל-אביב, די תרדמים 7
טלפון: 03/377056

המנהל הכללי: דוד גרשונוביץ

התור של דאלאס

על המתרחש מאחורי הקלעים של
העיתונים הגדולים (נוק-אאוט ב'
סיבוב ה-15", העולם הזה 1.11.89).
אחרי שהעולם הזה חשף מה שהולך בעור
שלח של ידיעות אחרונות, אני מצפה בכיליון
עיניים לתור של דאלאס. דאלאס של מעריב.
הלא שם יש, כפי שאבותינו נהגו לומר
בארדיש: לומר ולספר.

רק כמה שמות, כדי להקל על מלאכתם
של תחקירני העולם הזה כאשר ייגשו למלא-
כה: רוברט מאכסוול ועידו דיסנצ'יק; הלורד-
דיים העורכים-לשעבר שלום רוזנפלד ושמר
אל שניצרו: מישפחת בן-עמי על שלוהותיה;
העיתונאים בעלי ההגות הנישאת והעיתוני
איות בעלות עטה-הכסא וכו' וכו'.

יהודה ארזי, תל-אביב

קבורת חובות

על זכות-הראשונים לרעיון הקבור-
רה בקיבוצים (המילחמה במוות",
"יומן אישי", העולם הזה 1.11.89).
מן הראוי היה שאורי אבנרי, המציע ענף
תעשייתי חדש לתנועה הקיבוצית, הקמת
בתי-קברות ללא-חברים, יידע כי עם רעיון זה
הקדים אותו באוה שנתיים מאיר שלום, כספי
רו רומן רוס. כזכור, הופך ברומן גיבור הספר
את חלקת מישפחתו כמושב לבית-קברות, ה-
מעשיר אותו מאוד.

ואם כבר - או כבר. לא צריך סתם להציע
לקיבוצים להקים את ענף בתי-הקברות, אלא
יש לחייב אותם לעשות כך, וזאת במיסגרת
ההתחשבות שלהם עם הממשלה, העומדת
לכסות חלק נכבד מחובותיהם.
הממשלה פשוט תקוץ את עלויות הקבורה,
המשולמות, בדרך כלל, כחוק, על-ידי הביטוח
הלאומי, כנגד חלק מחובות הקיבוצים,
שאותם היא עומדת לכסות.

אברהם שור, תל-אביב

אין מה לעשות

על אורך-החיים הסביר (מיכת'
ביס", העולם הזה 1.11.89).
הקורא זמיר מודיע כי בעזרת הטיבעונות
היה אפשר לרפא את זן בן-אמוץ ולהוסיף לו
עוד 50 שנות-חיים.
ובכן: טוב להיות טיבעוני, אך לא טוב לה-
יות חסיד שוטה.

אני מכיר טיבעונים רבים, הסובלים מעצ-
רות, ארתריטיס ועוד, ולמרות אדיקותם בתר-
רה זו, הם אינם מצליחים לרפא את חולייהם
אלה. אז - סרטן?

גילו הביולוגי האופטימלי של האדם הוא
אולי 150 שנה (כך משערים), אבל מעטים הם
הזוכים להגיע לגיל זה, וגם זה לא בימינו,
שבהם האוויר מזוהם כפי, בגאזים, ברדיר
אקטיוויות, בקרינה קוסמית, בעופרת ובגופי-
רית, ועוד ועוד; שבהם המים מזוהמים לא
פחות, בחומרי-הדברה, בנשירים ובניטרי-
טים, בכלור ובפלואור והמוזן גם הוא מורעל
למכביר בחומרי-הדברה, בדשנים כימיים, ב-
הרומנים סינתטיים ועוד.

ייתכן שפעם, בדורות קודמים, כאשר לא
היו ידועים הפגעים הללו, היו מתי-מיספר
בני-אדם שהגיעו לגיל גבוה. היום זה כמעט
בלתי-אפשרי, כי כדי להגיע לגיל אופטימלי,
יש צורך גם בנאים אופטימליים, ותנאים
אלה חסרים כיום.

ואם זמיר מצהיר כי הוא בן 67, אך מרגיש
כמו בן 27, עליו לדעת כי רוב בני-האדם,
כשאינם חולים, מרגישים עצמם צעירים. גם
אני, בגיל 64, מרגיש כבן 17.

שימועון נמרי,
מוסמך לריפוי טבעי, תל-אביב

פנישת מחזור

עוד על זן בן-אמוץ המנוח (ה-
ה

קניא יני,

אני שמח על סידרה חדשה, שתפרסם החל בשבוע זה בעולם הזה. היא מהווה חידוש
לא רק בשבועון זה אלא בכלל.
בסידרה זו תשוחח זיוית אברמסון, הפסיכולוגית והסכסולוגית (בין השאר), עם אנשים
ידועים מתחומים שונים.
"תשוחח עם" ולא "תראיין את". כי הכוונה היא לגלגל שיחה חופשית, להחליף דיעות, לברר,
להתעמק, לגלגל דברים.
על מה? על "יחסים". אילו יחסים? כל מיני. על אהבה, על מין, על הקשר בין נישואין ומיטה,

רחל אבנרי, העולם הזה

זיוית אברמסון

ביון לביוה, ביון לביוה, ביון לביוה

על טיב היחסים בינו לביונה, בין גבר ואשה, בין בעל ואשה, בין מאהב ומאהבת, גם בין גבר לגבר
ואשה לאשה.

זיוית בוחרת בסרט, המתמקד ביחסים בין בני-אדם. היא מזמינה את בעלי-השיחה שלה לצפות
איתה בסרט זה. אחר-כך היא משוחחת איתם - תחילה על הסרט, אחר-כך על הנוכח ממנו לגבי
היחסים ככלל. היא מעודדת את בעלי-השיחה (או בעלת-השיחה) לגלות את צפונות-ליבו (או
ליבה) על נושאים אלה.

אם לרדן על פי השיחה הראשונה, המתפרסמת בגיליון זה, תהיה זאת סידרה מרתקת. אני
עצמי קראתי את השיחה עם דודו טופו כקורא מרותק. אני מכיר את רודו טופו זה הרבה שנים,
כמו כל המרינה. כאן הוא מופיע באור חדש לגמרי. לא כבדרן, אלא כאדם תוהה, מתלבט,
מהרהר בקול רם.

בצורה זו או אחרת, כל קורא ימצא בשיחות אלה את עצמו, את הדברים המעסיקים אותו
(ואותה) מילדות. אני חושב שזה לא יהיה רק חומר-קריאה מעניין במיוחד, אלא גם שיעור חינוכי
לכל.

אין אדם במרינה המתאים יותר לנהל מדור כזה מאשר זיוית אברמסון. האופי שלה, חוכמת-
החיים שלה, ניסיונה, השתחררותה מכל דיעה מוקדמת - כל אלה מקנים לה מעמד ייחודי
בשטח זה.

התחבטנו לא-מעט בשאלה איך לקרוא לסידרה זו. היה פיתוי גדול להתחכם ולתת לה שם
כמו "מין שיחה", "מין אהבה", "אמיתות ומיטות" וכדומה. אבל לא רצינו להתחכם. רצינו לקרוא
לה. "אהבה וליו" או "מין ואהבה", אבל זה מצמצם מדי את הנושא, אף שידובר בסידרה הרכה
על האהבה והרבה על מין.

לבסוף החלטנו לקרוא לה "שיחות על יחסים". שהרי זה מוקד העניין: יחסים בין בני-אדם,
מכל הסוגים.

א.א.א.א.